

Чому так?

— Забирайся геть з мого дому, брудна шльондра!!!

— Тимуре, про що ти? Зачекай! Я не розумію! — Настя спробувала вхопити чоловіка за руку, щоб хоч щось зрозуміти, але він з огидою відкинув свою дружину, наче боявся забруднитися.

— Я казав, що єдине чого не потерплю від дружини - це зрада. А ти що натомість зробила? Звабила мого ж охоронця, та ще й потрапила в об'єктив журналюгів!!! — Тимур, говорив, чи правильніше сказати — випльовував з ненавистю слова, при цьому виштовхуючи свою дружину з маєтку, не даючи їй шансу щось сказати, або зібрати речі.

— Почекай, я не зраджувала тобі! Тут якась помилка! Окрім тебе у мене нікого не було, почекай! — Настя вже плакала ридма, некрасиво розмазуючи сльози тавсе інше по обличчю, впираючись, щоб чоловік не викинув її з дому.

— Нічого я чекати не буду! Все і так ясно! У мене є фото доказ твоєї зради з Костянтином, цим підлим зрадником. Тому ви обоє зараз же забираєтесь з мого дому. Потрапите мені на очі ще коли-небудь — пристрелю як скажених псів!

Настя раптом взяла себе в руки, перестала плакати, хоча все ще судомно схлипувала і намагалася сказати твердим голосом:

— Гаразд, я тебе почула. Запевняю, ти ще пошкодуєш про своє сьогоднішнє рішення. Дай мені годину зібрати речі йти більше мене не побачиш.

— Ніяких “зібрати речі”. Все, що в цьому домі — моє! Ти підеш лише в тому, що зараз на тобі!!! — На цих словах Тимур відкрив двері тавиштовхав поки ще дружину так, що вона ледь не впала.

— Максиме, зроби так, щоб цих двох тут більше не було! — Викрикнув господар дому до чергового охоронця, який тримав на прицілі Костю, свого, донедавна, колегу і напарника.

Костя і Настя нікого не чекаючи самі вийшли з подвір'я і пройшли кілька

метрів в мовчанні. Коли маєток Тимура сховався з виду, Настя раптом спитала:

— Косте, ти щось розумієш? Що це тільки що було?

— Не багато. Як сказав мені Макс, господареві прислали фото, на яких ми з Вами нібито цілуємось на вході в готель “INTERCONTINENTAL”. В листі було сказано, що ми зникли в будівлі, а потім вийшли через три години. Після цього повернулися додому. Тимур Ігорьович отримав листа за тридцять хвилин до нашого приїзду. І, очевидно, зробив висновок, що Ви тільки-но наставивши йому роги, повернулися до законного чоловіка.

— Але ж я була у лікаря. Це легко перевірити - записи в журналі, мед карті, записи з камер спостереження, свідки, GPS - трекер на машині. Цікаво, що там за фото такі, якщо ми з тобою жодного разу не були біля цього готелю, тим паче в середині?

— Хіба в епоху Photoshop важко зробити такі фото? — сумно посміхнувся Костянтин. Можливо дівчина ще не усвідомлювала, але він чітко розумів — це кінець їхньому звичному життю. Його колишній роботодавець потурбується, щоб чоловік більше не бачив роботи за фахом, а своїй майже колишній дружині закриє двері до всіх спільних знайомих, друзів, забере бізнес, який сам же подарував і взагалі, їм життя в столиці більше не буде.

— Куди ми йдемо? Я вже замерзла. Що робитимемо? — Настя розуміла, що ситуація дуже погана — зима, шоста вечора, вона одягнена з розрахунку, що буде пересуватися машиною - осінні чобітки на великій шпильці, легенька, коротенька шубка, яка більше для краси, аніж для обігріву. У неї немає ні копійки грошей, навіть телефон відібрав цей вишкварок. Друзі в них лише спільні, нема до кого звернутися, немає можливості зняти номер в готелі.

— На наше щастя, охоронець містечка мій боржник і не посміє відмовити нам у ночівлі. Доведеться до ранку пересидіти у вартівні, не ідеально звісно, але в теплі, а завтра зайдемо до деяких людей позичити грошей. — Костянтин розумів, що хоч Настя йому ніхто, але покинути її просто так в біді совість не дозволяє. Совість і ще деяке почуття, назву якому Костя забороняв собі давати.

На руїнах колишнього життя я...

Вперше в житті Настя мала таку дивну ніч — сидючи в тісній вартівні, яку охоронець обігрівав дешевим дуйчиком, з одного боку до неї вимушено тулився її колишній охоронець, з іншого — дядько Василь, охоронець котеджного елітного містечка, в якому вони з Тимуром проживали. Трішки вдалося подрімати, крізь сон чула як чоловіки про щось своє розмовляли, наче й намагалися говорити тихо, але як можна говорити пошепки басом?

Нарешті дочекалися дев'ятої години ранку, коли вже буде на вулиці світло і якісь заклади працюватимуть. Дівчина за ніч обдумала всю ситуацію і склала більш-менш план на майбутнє. Дуже сподівалася, що Костя не покине її тазгодиться зробити так, як вона запланувала.

Вони позичили у Дядька Василя грошей на таксі до Києва, тому що маршрутки сюди не ходили, не було потреби — всі жителі мали особисті автомобілі. Дорогою Настя розповіла про свій план — на ній залишилися золоті прикраси — обручка, золотий ланцюжок з підвіскою і сережки з діамантами. На щастя, Тимур не згадав про те, що це були його подарунки й не вимагав їх зняти, тому можна здати це все в ломбард, на отримані гроші зробити собі документи та виїхати за кордон. У дівчини була настільки велика образа на майже колишнього чоловіка, що їй було погано навіть від думки, що коли-небудь зустрінеється з ним знову. Тим паче чоловікові стане грошей і влади цілком зруйнувати життя двох, ні в чому не винних людей.

Через годину, отримавши гарні гроші за прикраси, Настя з охоронцем попрямували на автобусну зупинку. Вони хотіли приїхати до Костика у квартиру, поїсти, привести себе до ладу і зайнятися оформленням документів. Вирішили їхати в ту країну, куди найпростіше і найшвидше виїхати по робочих візах. На жаль, Настина професія — геодезист, потребує підтвердження за кордоном, тому зразу вона не зможе влаштуватися на роботу. Костянтину простіше — охоронець з досвідом роботи з VIP-персонами, зі знанням англійської — за три години отримав безліч пропозицій роботи. Довго і прискіпливо обирав, поки не зупинився на тій, яка відповідала всім критеріям. Настя ж вивчала всі нюанси акредитації. Так вони просиділи до пізнього вечора, перекушуючи бутербродами, продуктами для яких купили в магазині поряд з домом. Добре, що Костик був від природи ощадливий, це дозволило вигнанцям не турбуватися про нагальні речі — їжа, проїзд по всім інстанціям, збір документів. Перед сном Настя перевіряючи свої документи, побачила в Дії,

що сімейний стан у неї вже — розлучена. Ну що ж, щось таке вона і думала. Коли у чоловіка грошей - кури не клюють, будь-які державні послуги отримуються за кілька годин. Ну, що ж, тепер вона вільна жінка і може робити, що заманеться!

— Косте, а відсвяткуймо моє розлучення і наше нове життя? — запропонувала дівчина. Чоловік, заглибившись у вивчення документів не відразу зрозумів, що вона хоче, але через кілька миттєвостей погодився. Сходив у магазин, купив для Насті легкого вина, собі взяв коньяку, захопив ще різних смаколиків і повернувся додому.

Настя випивши кілька чашок вина (келиків Костя не мав), почала скаржитися на тепер вже колишнього чоловіка, що він занадто легко повірив комусь сторонньому, а не дружині. Хоча цього слід було очікувати, адже в їхньому шлюбному контракті стояла лише одна вимога — подружня вірність. Причому двостороння. Зрадник не отримував нічого зі спільного майна, а шлюб розривався в найкоротші терміни. Отже, Тимур зарання налаштовував себе на те, що його можуть зрадити.

Костя не надто уважно слухав п'яну сповідь, його голова була забита власними думками. Через чиїсь підступні дії йому доведеться покинути свою Батьківщину, залишити свою меншу сестричку і будувати своє життя наново з нічого. Знову працювати на репутацію, налагоджувати корисні для роботи зв'язки, і піклуватися про ту, яка разом з ним стала жертвою обставин.

Прокинулися обоє від дзвінка мобільного Кості. Спали на одному дивані, в охоронця була однокімнатна орендована квартира та окрім старенького дивана більше спальних місць не було. Насті на мить стало цікаво, чи це колишній чоловік був жмотом і платив так мало, чи Костя гроші на щось інше витрачав? Але розмова Кості не дала цій думці надовго затриматися.

— Слухаю — промовив він кам'яним голосом.

— Ну як, сподобалося мою жінку трахати??? Як ти міг? Я тобі довірив найцінніше що було — власну безпеку і власну дружину, а ти... — почувся з мобільного п'яний голос Тимура. Ти диви, горе в нього.

— Тимуре Ігорьовичу, якщо Ви вже все для себе вирішити, то мої слова нічого не змінять. Прийміть пораду на майбутнє — навчіться вирізняти хто Вам друг, а хто ворог.

— Хто ти такий, щоб.... — Костянтин незворушно роз'єднав дзвінок, відправив в бан колишнього роботодавця, перемкнув телефон на тихий режим і сказав:

— Нумо спати, завтра багато справ. — Насті, залишилося тільки повернутися спиною до охоронця, бо її душили сльози. Але плакати й показувати свою слабкість більше не хотілось, тому тихенько ковтала гіркість, поки не заснула.